

ме, трѣбва лѣтно врѣме да придаватъ на това живописно място особенна прелестъ.

Отъ мѣнастиря Св. Илия до мѣнастиря Св. Никола трѣбва да се върви по брѣга на сѣщата буйна рѣчица. Отъ първото излѣзохме малко вѣсно, тѣй щото трѣбваше да си търсимъ мѣсто за нощуване въ мѣнастиря Св. Никола.

Прочее, Кесякова, като българинъ, приематъ го на всѣкъ нѣкъ съ отворени рѣце; така се и тукъ случи; излѣзе на рѣчица ни самия старецъ архимандритъ и твърдѣ на драго нѣкъ прѣдложи въ нашето распорѣждане една отъ своитѣ кѣлии. Широкия манастирскій дворъ, какго и въ мѣнастиря Св. Илия, обиколенъ съ яка камѣнна стѣна, която се затваря съ тѣжки дѣбови врати. Лицето на главното здание обрѣнато съ прозорцитѣ си къмъ канарата, по каменистото дѣно на която тече сѣщата рѣчица и образува тукъ малкъ едѣнъ водопадъ; отсрѣщния брѣгъ, като се отдѣлечава въ планината облича, се съ голѣма една и гѣста млада гора отъ всѣкаквъ видъ дървета. Трѣбва она, койго е правилъ и е билъ първия настоятелъ на мѣнастиря, да е твърдѣ обичалъ природата; едва ли има нѣкъ по живописно мѣсто отъ това, което обикаля площта на мѣнастирскитѣ здания.

Въ двора, освѣнъ малката сиромашка църква и нѣколко кѣмбаре, намира се още странноприеменъ домъ за богомолци и пѣтници. Това е доста голѣма една каменна кѣща, която допира до главното здание. Всичкитѣ калугере сѣ пѣтъ души; архимандрита е доста още силенъ и пѣргавъ старецъ, подава примѣръ на другитѣ си братия за трудолюбие; той не се напани да изпълнява самичкъ и най тѣжкитѣ работи.

Като ни намѣсти въ своята кѣлия и слѣдъ като се распорѣди за обѣда, уважаемия старецъ ни остави за слугуване единъ младъ послужникъ, а самичкъ отиде въ черквата на повѣчerie: «Отивамъ и за васъ да се помоли!» прибави на излизане архимандрита.

Другото си време отъ вечерята настоятеля прекара съ насъ и се трудеше колкото може да ни угоди; между друго, перпи ни и съ доста хубаво винце. «Имаше у менъ, въ мѣнастиря, отъ всичкото по-много!» приказваше стареца. «Имаше и